

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. P. D.**, nar. ,
stát. přísl. Vietnam,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, č.j. CPR-22423-3/ČJ-2019-930310-V230

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 11. 2019, č.j. CPR-22423-3/ČJ-2019-930310-V230, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí ze dne 10. 5. 2019 č.j. KRPA-485875-30/ČJ-2018-000022, tak, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU byla nově stanovena na 1 rok, ve zbylé části bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále s ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se domnívá, že tato ustanovení porušil sám žalovaný, který zároveň nedostatečně přezkoumal rozhodnutí orgánu I. stupně, neodstranil tak jeho nezákonnost a nepřiměřenost a své rozhodnutí tak zatížil, i zejména z tohoto důvodu, nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalovaný měl rovněž podle žalobce nesprávně posoudit skutkovou situaci a nedostatečně své rozhodnutí odůvodnit. Podle žalobce nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu, ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný přitom šetřil pouze skutečnosti v žalobcův neprospěch, ale opomenul se zabývat i těmi ve prospěch žalobce. Ten proto namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

3. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že bylo nezbytné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění za několikahodinové protiprávní jednání žalobce. Nebyl řádně odůvodněn zásah do jeho soukromého života, nedostatečně se žalovaný vypořádal i s nepřiměřeností rozhodnutí. Žalobce vypomáhal na stavbě na území ČR pouze několik hodin, v rámci pomoci kamarádovi a za svou vykonanou činnost nedostal ani zapláceno. Nepřiměřené je rozhodnutí podle žalobce i v tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění za situace, kdy v obdobných případech správní orgán ukládá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce má navíc družku a nezletilou dceru, přičemž ani skutečnost, že obě žijí na území Ukrajiny, nemění nic na tom, že se stará se o jejich péči a výživu. Žalovaný se zcela odchýlil od běžné praxe, čímž porušil zásadu legitimního očekávání. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože podle něj nebylo dostačující posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce.

4. Žalobce namítá, že se správní orgán nedostatečně vypořádal s námitkou nerespektování zásady předvídatelnosti rozhodnutí, neboť v obdobných případech stanovuje vyhoštění v mnohem kratší době. I když správní orgán změnil rozhodnutí z dvou let na jeden, přesto se jeví rozhodnutí jako svévolné, bez řádného odůvodnění. Žalobce v této souvislosti opětovně odkazuje na obdobný případ vedený pod č.j.: KRPK-3329-59/ČJ-2019-190022, kde byly vyslechnuty nejen děti účastníka řízení, ale i manželka účastníka řízení. Z tohoto důvodu žalobce považuje za nezákonné, když správní orgán v obdobném případě postupuje zcela rozdílně. K tomu žalobce podotkl, že v tomto případě správní orgán stanovil dobu vyhoštění na 3 měsíce. K této námitce se však správní orgán nijak nevyjádřil, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu.

5. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Nesouhlasí ani s formou uloženého opatření, ani s délkou správního vyhoštění, která je podle něj neadekvátní okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

správních orgánů. Poukazuje na fakt, že na území ČR má prokázáno jen několik hodin nelegální práce, kdy s ohledem na snahu si zde legalizovat pobyt, by správní vyhoštění bylo v naprostém rozporu s ust. § 119a odst. 2 resp. § 174a zákona o pobytu cizinců.

6. Žalobce trvá na tom, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tímto rodinným příslušníkem je jeho přítelkyně. Žalobce namítá naprostou nepřezkoumatelnost úvah žalovaného ohledně přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k soukromému a rodinnému životu a rozpor s § 68 odst. 3 a ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce dále namítá porušení mezinárodních závazků. A to konkrétně s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 9 odst. 1 této Úmluvy. Žalovaný zcela rezignoval na posouzení nejlepšího zájmu syna žalobce.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se měl přezkoumatelným způsobem vypořádat s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný je přesvědčen, že v daném případě je nutné vidět správní vyhoštění jako přiměřené opatření. Délka vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí.

8. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.

9. Žalobce se dne 31. 12. 2018 dostavil na oddělení pobytových kontrol odboru cizinecké policie ohledně toho, že na území ČR pobývá nelegálně. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení. Do protokolu žalobce uvedl, že v ČR je hlášen na adrese XX. Na policii se dostavil z důvodu, že by chtěl získat vízum, aby mohl v ČR nadále žít se svou rodinou. Je si vědom, že v ČR nemá oprávněný pobyt, do Vietnamu se však vrátit nechce, neboť tam již nikoho nemá, v ČR oproti tomu žije jeho sestra, má zde také přítelkyni a syna, ke kterému má vyživovací povinnost. Žije ve společné domácnosti se synem a přítelkyní na adrese XX. V ČR má půjčku u banky, dále má dluhy z období, kdy byl ve výkonu trestu. Je zdravý. Žalobce doplnil, že v případě vydání rozhodnutí o vyhoštění vycestuje dobrovolně. Žalobce na podporu svých tvrzení doložil potvrzení o studiu syna, doklad o zajištění ubytování a doklad o tom, že mu sestra přispívá na výdaje 4 000 Kč, neboť žalobce nepracuje.

10. Správním orgánem byla následně ověřována pravdivost tvrzení žalobce provedením kontroly na jím uvedené adrese XX. Dne 5. 2. 2019 nebyl na uvedené adrese nikdo zastížen, bylo však zjištěno od sousedky, že na místě bydlí přítelkyně žalobce se synem a ještě jedním mužem, kterým však není žalobce. Dne 7. 2. 2019 byla proto provedena kontrola znovu, přičemž byla zastížena přítelkyně žalobce, která uvedla, že na uvedené adrese bydlí s nimi ještě strýc, který je však aktuálně ve Vietnamu, žalobce tam nebydlí, pouze občas ji a syna navštěvuje, bydlí údajně u své sestry, které vypomáhá v obchodě.

11. Dne 31. 3. 2019 bylo vydáno závazné stanovisko ev. č. ZS47757 se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Nebylo zjištěno, že by žalobci mohla v případě návratu hrozit vážná újma, nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání. Dále bylo zjištěno, že žalobce v ČR pobývá od roku 2002, přičemž zde byl i opakovaně ve výkonu trestu. Samotná existence vztahu vyhošťované osoby s občany třetích zemí ani případné sdílení společné domácnosti, neznamená automaticky nemožnost vycestování cizince. Pouze zcela výjimečné případy lze přitom považovat za takové, že by mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků ČR, jedná se pouze o osoby v dlouhodobém manželství či rodiny s dětmi. Případ žalobce správní orgán za takto výjimečný nepovažuje. Předně nepovažuje za zásadní jeho rodinné ani soukromé vazby, neboť jeho vztah nepochybně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

není příliš vážný, pokud bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce s přítelkyní a synem ani nesdílí společnou domácnost. Na výchově syna se proto podílí pouze omezeně v rámci občasných návštěv, nadto po dobu výkonu trestu se žalobce na výchově syna také podílet nemohl. Nepochybně tedy sice dojde k jistému zásahu do jeho soukromých a rodinných poměrů, avšak tento zásah nepovažuje správní orgán za nepřiměřený. Je zároveň možné, aby případně jeho přítelkyně i se synem odjeli i s žalobcem do Vietnamu.

12. Žalobce se následně vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí. Žalovaný by podle něj neměl pominout dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a měl by se naopak zabývat otázkou přiměřenosti správního vyhoštění. Žalobce akcentoval svůj vztah k synovi a odloučení od něj v případě vyhoštění. Navrhl, aby si správní orgán vyžádal stanovisko příslušného OSPOD. Dále uvedl, proč nebylo možné jej zastihnout při pobytových kontrolách na jím uvedené adrese. Sestřenice žalobce provozuje obchod s potravinami, její děti onemocněly a žalobce proto bydlel tři týdny u ní a pomáhal jí s péčí o děti, zatímco ona byla v obchodě. Vadným tlumočením přitom došlo podle žalobce k dezinterpretaci.

13. Dne 10. 5. 2019 bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-485875-30/ČJ-2018-000022, kterým podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce dva roky. Počátek této doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle správního orgánu bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce pobýval nejméně ode dne 30. 12. 2018 do 31. 12. 2018 na území ČR neoprávněně, dne 3. 12. 2018 byl vydán výjezdní příkaz s platností do 29. 12. 2018, avšak cizinec v době jeho platnosti nevycestoval. Při zvážení všech skutečností dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Rodinnou situaci žalobce se zabýval správní orgán na stranách 3 - 5 rozhodnutí. Uvedl, že v ČR sice žije žalobcova sestra, přítelkyně a syn, avšak vztah se synem není takového charakteru, jak nastiňoval žalobce, neboť bylo zjištěno, že byl žalobce několik let (2010-2012 a 2013-2018) ve výkonu trestu. Zároveň správní orgán podotkl, že žalobci nic nebrání realizovat své rodinné vazby ve Vietnamu, kam se může s celou rodinou přesunout. Správní orgán tedy zohlednil vztah k přítelkyni a synovi, dobu jejich společného soužití i možnost zpětné integrace. Nedovodil, že by vycestováním žalobce došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán se domnívá, že žalobce v ČR nedosáhl takového stupně integrace, který by mohl vyloučit jeho vycestování. Konstatoval, že žalobce uvedl, že vycestuje dobrovolně. Je rovněž možné, aby si opatřil po vypršení správního vyhoštění povolení k pobytu. Relevantní neshledal správní orgán ani skutečnost, že žalobce ve Vietnamu nemá zázemí a naopak v ČR má dluhy. Nepominul ani fakt, že žalobce v ČR páchal trestnou činnost. Doba vycestování byla správním orgánem stanovena v dolní hranici na dva roky, a to s ohledem na závažnost jeho jednání, kdy bylo zjištěno, že neoprávněně pobýval na území ČR nejméně od 30. 12. 2018 do 31. 12. 2018 a dne 3. 12. 2018 byl vydán výjezdní příkaz. Správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, po celou dobu řízení s ním spolupracoval a vycestuje dobrovolně. Na druhou stranu však zohlednil, že se žalobce dostal do stavu nelegálního pobytu vědomě a patrně účelově. Správní orgán přihlédl též k tomu, že žalobce na území ČR neoprávněně pobýval poprvé.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

14. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání mimo jiné uvedl, že ukončil partnerský vztah s přítelkyní a nově je jeho družkou občanka ČR, předem přitom vyloučil, že by mohl tento vztah navázat účelově. K prokázání rodinných vazeb navrhl žalobce provést výslech své nové přítelkyně XX. Podle žalobce je nepřiměřené, aby za protiprávní jednání, neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let. Zároveň žalobce napadá, že v obdobném případě správní orgán vyslechl manželku i děti účastníka řízení a rozhodnutí je proto nezákonné, pokud nyní bylo postupováno rozdílně. Nadto bylo v tomto jiném případě uloženo vyhoštění pouze na tři měsíce. Rozhodnutí podle žalobce představuje nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života a je nepřezkoumatelné.

15. Dne 5. 11. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. CPR-22423-3/ČJ-2019-930310-V230, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ze dne 10. 5. 2019 č.j. KRPA-485875-30/ČJ-2018-000022, tak, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU byla nově stanovena na 1 rok, ve zbylé části bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno.

16. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečných skutkových zjištění, která byla potvrzena příslušnými podklady. Žalovaný s ohledem na skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce na území ČR byl počínaje dnem 30. 12. 2018, stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU na jeden rok. Tato doba je podle žalovaného zcela přiměřená, a to nejen k délce protiprávního jednání cizince, ale i s přihlédnutím ke všem okolnostem. Tato doba zároveň koresponduje i rozhodnutími v obdobných případech. Žalovaný dále konstatoval, že pro posouzení existence důvodů, které by mohly vycestování znemožnit, bylo vyžádáno závazné stanovisko.

17. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce žalovaný uvedl, že žalovaný se zabýval všemi relevantními skutečnostmi, které hovořily ve prospěch i v neprospěch žalobce. Opatřil si dostatečné podklady a své závěry řádně odůvodnil. Žalovaný poukázal na to, že žalobce v ČR sice byl 17 let, avšak do společnosti se neintegroval, neboť byl opakovaně ve výkonu trestu, což svědčí o opakovaném porušování právních předpisů ČR ze strany žalobce. Sám žalobce podle žalovaného svým protiprávním jednáním založil riziko, že bude nucen opustit syna. Žalovaný neshledal deficit postupu správního orgánu prvního stupně, pokud jde o posouzení rodinných vazeb žalobce. Ten má v ČR sestru, partnerku a syna, přičemž v rámci správního řízení bylo zjištěno, že nežije ve společné domácnosti s partnerkou a synem, ačkoli to uvedl.

18. K námitce nezohlednění neoprávněného pobytu žalovaný konstatoval, že žalobce se dne 3. 12. 2018 dostavil na OAMP, kde mu byl vylepen výjezdní štítek s platností od 3. 12. 2018 do 29. 12. 2018, čímž byla žalobci dána možnost zcela bez následků opustit území ČR. Žalobce v uložené lhůtě nevystoval, čímž porušil právní řád ČR a naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c bodu 2 zákona o pobytu cizinců. I přesto, že se dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, nebyla nikterak snížena společenská škodlivost jeho jednání. Uložit žalobci správní vyhoštění bylo proto podle žalovaného namístě. Nebylo též zjištěno, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života žalobce. Podle žalovaného je vždy potřeba šetřit proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. K tomu žalovaný podotkl, že žalobce doplnil skutečnost ohledně své nové partnerky až po vydání rozhodnutí, neboť v reakci na výzvu ze dne 18. 4. 2019 ji neuvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Žalovaný konstatoval, že se nemůže jednat o trvalý partnerský vztah a vyloučil, že by byly splněny podmínky pro to, aby mohla být nová partnerka žalobce účastnicí řízení. Pokud tento vztah vznikl během řízení, bylo na místě, aby se nová partnerka svých práv domáhala tehdy, pokud až po něm, pak podle žalovaného musela nutně počítat s možnými následky v souvislosti se správním vyhoštěním žalobce.

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

20. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

21. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

22. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*“

23. Soud shledal důvodnou námitku žalobce ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobce disponoval platným výjezdním štítkem do 29. 12. 2018, ke správnímu orgánu se dostavil sám 31. 12. 2018. Od 30. 12. 2018 tedy sice pobýval na území ČR neoprávněně, avšak tento neoprávněný pobyt trval pouhý jeden den. K tomu je třeba rovněž podotknout, že den 29. 12. 2018 připadl na sobotu, žalobce se tedy dostavil v pondělí. Správním orgánem prvního stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce dva roky s odůvodněním, že uvedená doba byla stanovena v dolní hranici na dva roky s ohledem na závažnost jeho jednání, neoprávněný pobyt na území ČR nejméně od 30. 12. 2018 do 31. 12. 2018, kdy 3. 12. 2018 byl vydán výjezdní příkaz. Správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, po celou dobu řízení s ním spolupracoval a vycestuje dobrovolně. Na druhou stranu však zohlednil, že se žalobce dostal do stavu nelegálního pobytu vědomě a patrně účelově. Správní orgán přihlédl též k tomu, že žalobce na území ČR neoprávněně pobýval poprvé. Tuto dobu žalovaný ve svém rozhodnutí snížil na jeden rok s tím, že tato doba je podle něj zcela přiměřená k délce protiprávního jednání cizince, a rovněž i s přihlédnutím ke všem okolnostem. Tato doba zároveň koresponduje i rozhodnutími v obdobných případech.

24. Soud konstatuje, že v případě žalobce považuje za zásadní a pro daný případ významnou skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce trval pouhý jeden den, tedy velice krátkou dobu. Sama o sobě tato skutečnost nemůže ospravedlnit porušení pobytových předpisů ze strany žalobce, který svým jednáním nepochybně naplnil uvedenou skutkovou podstatu, má však značný vliv na posouzení závažnosti jeho protiprávního jednání. Správní orgán ani následně žalovaný takové posouzení dostatečně neprovedl.

25. Stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, by mělo být ze strany správního orgánu, potažmo žalovaného, vždy srozumitelné a adekvátně odůvodněno tak, aby bylo dostatečně seznatelné, na základě jakých úvah bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rozhodnutí učiněno a na základě jakých skutečností bylo rozhodováno, je tedy nezbytné, aby byly naplněny požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu na náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že odůvodnění správního orgánu v dané věci obsahuje alespoň výčet skutečností, ke kterým bylo při rozhodování přihlíženo, v odůvodnění rozhodnutí žalovaného však potřebné náležitosti zcela absentují. Žalovaný pouze obecně uvedl, že dobu snižuje na jeden rok, přičemž tato doba je podle něj přiměřená s přihlédnutím ke všem okolnostem a považuje ji rovněž v souladu s rozhodnutími v obdobných případech. Takové odůvodnění postrádá jakoukoli vazbu na případ žalobce, neboť je nekonkrétní a není z něj zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností či úvah žalovaný k uvedeným závěrům dospěl. Příklad žalobce přitom vyžadoval zejména v tomto ohledu značnou pozornost, neboť bylo nutno zkoumat přiměřenost doby vyhoštění s ohledem na délku neoprávněného pobytu žalobce. Zejména pokud ve správním řízení žalobce argumentoval jiným rozhodnutím o vyhoštění, ve kterém správní orgán měl dobu zákazu pobytu posoudit odlišným prizmatem přiměřenosti. K tomu soud podotýká, že stanovená doba byla sice žalovaným snížena, avšak i nově uložená délka jeden rok je s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce neadekvátní a neúměrná. Rozhodnutí žalovaného je proto v tomto ohledu nepřiměřené. Pokud jeden den neoprávněného pobytu zakládá vyhoštění na 1 rok, soud si neumí představit dobu zákazu pobytu při deseti a více násobku doby neoprávněného pobytu. Zákonem stanovenému rozpětí doby zákazu pobytu musí odpovídat závažnost protiprávního jednání, jež bude u neoprávněného pobytu dána zejména délkou takového pobytu. Je proto na žalovaném, aby v souladu s kritériem závažnosti protiprávního jednání stanovil proporcionalitu doby neoprávněného pobytu a doby zákazu pobytu. Ostatně takto by mělo být stanoveno metodologicky prostřednictvím výchozích vzorců násobků nebo intervalů (množin) neoprávněného pobytu a tomu odpovídající době zákazu pobytu se zaokrouhlením např. na celé měsíce. Takovýto základní mechanismus by poté prošel soudním testem a soudní přezkoum by se tak soustředil výhradně na posouzení polehčujících nebo polehčujících okolností. Dané by založilo „právní jistotu“ nejen pro účastníky ale i pro správní orgány.

26. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z jeho rozhodnutí, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval závěry správního orgánu, které posoudil a náležitě odůvodnil, přičemž se vyjádřil ke všem z možných uvedených dopadů a přihlédl ke všem skutečnostem zmiňovaných žalobcem, neboť se zabýval jeho rodinným životem, délkou pobytu v ČR, stupněm integrace i možnostmi opětovné integrace v zemi původu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

27. Soud konstatuje, že správní orgány neopomenuly zkoumat dopady rozhodnutí do života žalobce. Správní orgán tak činil na stranách 3 – 5 rozhodnutí, žalovaný pak na stranách 4 – 6 napadeného rozhodnutí. Žalobce do protokolu uvedl, že má v ČR partnerku a syna, a dále mladší sestru. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že se žalobce, ačkoli deklaroval správnímu orgánu, že žije ve společné domácnosti s partnerkou a synem, na uvedené adrese nenachází. Opakovaným šetřením pak bylo zjištěno, že žije u své sestry. Následně žalobce k tomu uvedl, že žije u své sestřence, které pomáhá a možné rozpory se snažil vysvětlit nedokonalým překladem. Soud má za to, že s ohledem na uvedené lze žalobcova tvrzení považovat za značně nevěrohodná, ne-li účelová. Žalobce na adrese partnerky a syna nebydlel, dle následných zjištění tam pouze chodil na občasně návštěvy. Zároveň soud podotýká, že žalobce byl opakovaně ve výkonu trestu. Co se tedy týká jeho vztahu k synovi, pak to byl především sám žalobce, kdo způsobil, že se se synem nemohl dostatečně vídat. Vyhoštění žalobce proto sice bude znamenat zásah do rodinného života žalobce, avšak nikterak nepřiměřený. Správní orgán i žalovaný přitom posoudili tuto situaci správně a rozhodnutí byla i v tomto směru dostatečně odůvodněna.

28. Správně bylo posouzeno i tvrzení žalobce ohledně jeho nové přítelkyně. Pokud žalobce má nyní novou partnerku, vztah k jeho původní partnerce nelze nadále považovat za jakkoli hluboký, ani vztah k partnerce nové ovšem není v žádném případě důvodem znemožňujícím vycestování žalobce. K rodinné situaci žalobce soud ještě poznamenává, že žalobci nic nebrání, aby, jak správně konstatoval žalovaný, buď po vypršení správního vyhoštění, opětovně svůj pobyt v ČR legalizoval, nebo aby realizoval svůj rodinný život nadále v zemi původu. Soud neshledal porušení mezinárodních závazků ČR ani porušení Úmluvy o právech dítěte. Soud podotýká, že žaloba obsahuje chyby, neboť argumentuje tím, že má žalobce družku a nezletilou dceru na území Ukrajiny. Taktéž hovoří o tom, že žalobce vypomáhal na stavbě na území ČR pouze několik hodin, v rámci pomoci kamarádovi a za svou vykonanou činnost nedostal ani zaplacení, a konečně uvádí, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění za situace, kdy v obdobných případech správní orgán ukládá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalovaný se tím měl odchýlit od běžné praxe a porušit zásadu legitimního očekávání.

29. Soud uzavírá, že nebyla shledána žádná překážka, která by bránila vycestování žalobce do Vietnamu. K tomu poukazuje též na závěry závazného stanoviska. Žalobce je zdravý, absence zázemí ve Vietnamu nemůže sama o sobě bránit jeho vycestování, stejně jako mu nemůže v žádném případě zabránit ani fakt, že má žalobce v ČR dluhy z doby, kdy byl ve výkonu trestu a že má půjčku u banky. Rozhodnutím nebylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.

30. Soud na základě výše uvedeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění doby zákazu pobytu i pro nezákonnost z důvodu nepřiměřenosti doby zákazu pobytu. Žalovaný v novém rozhodnutí se vypořádá s námitkami odvolání, uvede důvody, které jej vedly ke stanovení adekvátní doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států.

31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800,- Kč, 8 228,- Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 15. ledna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.